

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

В замъка на граф Дракула

A&T
publishing

С магическу
Вампирску
тпрукове

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО В ЗАМЪКА НА
ГРАФ ДРАКУЛА

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото.

Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

Този път Лили се озовава в Трансилвания — по-точно казано в замъка на най-страшния вампир на всички времена: Дракула! Въоръжена с Chesън и фенерче тя иска само да хвърли един любопитен поглед на безсмъртния граф. Но тогава — типично за нея — тя попада в едно напрегнато вампирско преследване. Дали ще успее да победи зловещия кръвопиец?

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той

е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили седеше по турски на леглото си. Размърдваше от време на време нервно пръстите на краката си и припряно дърпаше ушите на плюшеното си мишле. На скута ѝ имаше книга, от която не можеше да откъсне очи. Това беше книга за вампири. Беше я взела от библиотеката. Книгата беше за възрастни, но Лили беше казала, че е за майка ѝ. Дали библиотекарката ѝ беше повярвала? Както и да е! Важното е, че беше взела книгата. Вътре имаше всякаква информация за вампирите — не само, че пият кръв, но и че са от Трансилвания, т.е. Румъния, разказваше се какво обичат и какво мразят, че всички мислят, че са безсмъртни, но че могат да бъдат убити... само ако човек знае как да го направи. Лили четеше трескаво. Всичко беше обяснено много подробно. При някои описания на Лили ѝ се налагаше да прелиства много бързо, понеже бяха твърде ужасяващи. Навсякъде се споменаваха обаче чесън. Вампирите мразят чесън!

— И аз не обичам чесън! — каза Лили почти на глас.

— Какво не обичаш?

Лили се стресна. Леон! Тя така се беше задълбочила в книгата, че изобщо не беше усетила кога Леон беше влязъл в стаята ѝ.

— Можеше поне да почукаш! Колко пъти съм ти го казвала, но ти изобщо не се съобразяваш! — Лили беше много ядосана, че той я беше спипал с книга за вампири. А какво щеше да стане, ако я беше заварил с магическата ѝ книга...

— Какво не обичаш? — продължи да настоява Леон.

— Не обичам да ми пречиш и просто така да влизаш в стаята ми.

— Това книга за вампири ли е? — поиска да знае Леон. Той още не можеше да чете, но картинката на корицата беше достатъчно показателна.

Лили остави книгата настрана. Беше ѝ дошла идея как да се отърве от натрапника: тя погледна брат си право в очите и прошепна заплашително:

— Докато четох, много ожаднях! Пие ми се кръъв...

Леон се вцепени.

— Искам твоята кръв! — продължи Лили и облиза устните си. — Чела съм, че кръвта на малките момченца е много сладка!

— Аз вече не съм малък! — започна да протестира Леон.

— Все едно! — прошепна Лили със зловещ глас. — Сигурна съм, че ще е вкусна. Нека да пробвам!

Леон започна да заеква:

— Как ще стане това?

— Как ще стане ли? — попита нервно Лили. Леон явно не знаеше нищо за вампирите. — Ще те ухапя за малкото бяло вратле. И после ще ти изпия кръвчицата.

— А това ще боли ли?

— Само малко. Почакай... Седни тук на леглото. Не мърдай от мястото си. Аз ей сега ще се върна.

След малко тя дойде отново с пила в ръката си. Леон все още седеше като хипнотизиран на леглото и гледаше учудено.

— А сега какво?

Лили размаха пилата.

— Сега ще си изпиля кучешките зъби, за да мога по-лесно да те ухапя.

Това беше вече прекалено. Леон скочи от леглото и с писъци се втурна във всекидневната при майка си.

Най-накрая имаше малко спокойствие. Лили отвори отново книгата и тъкмо искаше отново да се задълбочи в четенето, когато Леон отново се появи в стаята. А до него беше: мама!

— Лили, що за истории разказваш пак? — упрекна я мама.

— Тя искаше да си изпили зъбите с това! — извика Леон. Мама видя голямата пила и ѝ стана смешно. Тя знаеше, че Лили никога нямаше да причини болка на брат си, но Леон винаги се хващаше на шегите на сестра си.

— Тя каза, че кръвта на малките момченца е най-сладка...

Мама направи физиономия. Какво ли не измисляше Лили, само и само за да се отърве от Леон...

— Не трябва да взимаш историите на Лили толкова на сериозно — обясни тя на Леон. — Тя понякога говори глупости. Най-добре е да отидеш в стаята си и да си играеш с Легото.

— Тя не говори глупости — продължи да упорства Леон. — Когато последния път ми разказа за вампири, един наистина се появи. С остри зъби и...!

— Да, да — засмя се мама. — И сигурно е бил облечен в риза на мъртвец. Не може да се отрече, че имате фантазия...

— Не, той носеше черна мантия и бели ръкавици! — въодушеви се Леон.

Той имаше право. Историята беше вярна, но мама не знаеше нищо за това, разбира се. Тя смяташе, че Леон наистина вярва на историите на Лили. Това, което мама не можеше да предположи обаче, беше, че Лили действително беше направила магия за истински вампир — не по собствено желание естествено...

Това беше станало така: Лили беше останала сама с брат си вкъщи. Той така силно беше захапал едно хлебче, че почти щеше да му падне предния зъб. Но това не се случи. Зъбът само се разклати и Леон беше много отчаян. За да го утеши, докато си дойдеше мама, Лили му разказа историята за вампира и клатещия се зъб. За да стане разказът още по-интересен, тя си помогна и с трик от вълшебната книга. По-добре да не го беше правила! Вампирската магия беше много силна и

Лили не успя да контролира ситуацията. Изведнъж един истински вампир летеше из жилището, което междувременно се беше превърнало във вампирски замък. На всичкото отгоре вампирът не допускаше Лили до вълшебната ѝ книга, така че тя не можеше да прекрати магията. Помощ! С помощта на един много умен трик Лили успя да се справи със ситуацията дори и без книгата.

Разбира се Леон беше разказал тогава всичко на майка си и разбира се, тя не му беше повярвала на нито една дума. Сега той пак се опитваше да я убеди:

— Лили, моля те, кажи на мама, че вампирът наистина беше тук тогава!

— Разбира се, че беше тук! — отвърна Лили сериозно и намигна на мама.

Когато и двамата излязоха от стаята, тя вдигна победоносно юмрук и извика:

— Успях! В името на Носферату! — и отново се задълбочи в книгата за вампири.

Тя беше чела за Носферату, който станал известен като първият вампир, който успял да стигне до Америка. Той направил това с един трик. Както всеки знае, по онова време вампирите не умеели да летят над вода и понеже между Трансилвания и Америка лежал океанът, те били възпрепятствани. Така Носферату бил пренесен в Америка с кораб в ковчега си. Това било много умно от негова страна! В Америка

той направил много злини, докато не се намерил един ловец на вампири, който да го убие. Невероятна история! Когато Лили я прочете преди няколко дни, ѝ хрумна, че може да се пренесе в средновековна Трансилвания. Тази идея беше обаче бързо отхвърлена. Това щеше да е много опасно. Но сега, когато знаеше, че вампирите не са безсмъртни и ненараними и че има средство срещу тях — чесъна например, Лили отново беше обхваната от треска за приключения. Тя много ги обичаше и никога не ѝ бяха прекалено напрегнати или опасни...

Мисълта за вампирите не я оставяше на мира. За да е по-подготвена, тя прочете още веднъж главата за борбата срещу вампири.

Късно вечерта, малко преди дванадесет часа, Лили беше вече напълно убедена, че иска да види истински вампири! И то в родината им: Трансилвания! Тя дори имаше идея как да стигне там: естествено с помощта на магическия скок. С него тя беше направила най-хубавите си пътувания във времето. Защо сега да не отидеше в Трансилвания?! Упътването беше в магическата ѝ книга. За магията тя се нуждаеше от предмет, който да е от времето или мястото, където искаше да се пренесе. При някои от приключенията ѝ, набавянето на такъв предмет беше много трудно. Например, когато тя беше решила да види Атлантида. Или при пътуването ѝ до зловеците гробници с мумии...

Но Лили винаги намираще решение и след това ѝ се случваха страхотни неща, точно по неин вкус!

Можеше и да звучи невероятно, но точно изглеждащото невъзможно пътешествие до света на безсмъртните в Трансилвания, Лили щеше да организира много лесно. Нали имаше истинска ръкавица от вампир!

Вампирът Виктор я беше забравил у тях, когато се беше появил по време на историята с клатещия се зъб на Леон. Лили я беше запазила и беше много горда с придобивката си. Жалко беше, че не можеше да я покаже на никого. Нали искаше да остане в тайна това, че е магьосница! Но за магическия скок ръкавицата беше просто перфектна.

Нямаше да има проблем да стигне до страната на безсмъртните, но какво трябваше да си вземе за из път? Лили седна на бюрото си и взе лист хартия от най-горното чекмедже. Трябваше да направи списък с нещата, които щяха да ѝ трябват. Записа си:

Малко огледалце

То щеше да ѝ е нужно, за да разбере, дали наистина има вампир пред себе си. Тя знаеше, че вампирите нямат отражение в огледалото.

Чесън

Връзка чесън щеше да е най-голямото ѝ оръжие срещу вампирите. Ясно беше, че нямаше откъде да си купи такъв гердан. Тя щеше да си купи от пазара глави чесън и да ги наниже като огърлица.

Много силно светецо фенерче

Вампирите много се страхуват от светлината. Ако ги огрее слънце, те на часа се превръщат в пепел. Затова излизат само когато е непрогледна нощ. Фенерчето щеше да ѝ е нужно, за да ги прогони...

Дървена пръчка с остър връх

Ако човек иска да убие вампир, трябва да му забие дървена пръчка в сърцето. Това може да стане само през деня, когато той е в ковчегата си и спи. Лили не би могла да направи това за нищо на света! Но искаше да изглежда като професионалистка, в случай, че срещнеше

истински вампир. Поне щеше да го изплаши до смърт! Лили знаеше, че в мазето имаше дървена пръчка от метла, която щеше да счупи на три и да я изостри.

Слънчеви очила

Погледът на някои вампири може така да те хипнотизира, че направо да се вцепениш. Това се случва, когато те видят човек на смрачаване и искат да го накарат неподвижно да изчака, докато стане черна нощ. Едва тогава те придобиват цялата мощ на силата си и могат безпощадно да го нападнат. Дали слънчевите очила щяха да помогнат срещу погледа на вампира? Лили не беше чела нищо по този въпрос, но ако станеше, щеше да е открила истински вампирски трик...

Восъчни топчета

Те щяха да ѝ послужат, за да си запуши ушите. Беше чела, че вампирите издават много ужасен предсмъртен вик. Той е толкова ужасяващ, че някои ловци на вампири са получили инфаркт, когато са убивали вампир. Лили нямаше намерение да убива вампири, но искаше да е добре подготвена.

Спасителна жилетка

През миналия век известният професор по вампири Х. Кваленфус е открил, че вампирите не могат да летят над вода. Дори и когато се превърнат в прилепи. Поради тази причина Лили искаше да си вземе спасителна жилетка. Можеше да ѝ се наложи да се предпазва от вампири, като се гмурне във вода. Тя беше добър плувец, но не се знаеше колко дълго можеше да продължи бягството ѝ.

Бинокъл

Щеше да ѝ помогне да наблюдава вампирите, без да се доближава близо до тях.

Дрехи

Нямаше и съмнение като какво щеше да се преоблече Лили! Подходящите вампирски пластмасови зъби щеше да ги намери без проблеми сега през февруари на карнавалния щанд в търговския център. Щеше да боядиса в черно дъждобрана на леля си. Тъмнозелената пелерина без ръкави беше предвидена да пази от дъжд докато караш колело, но щеше да свърши и прекрасна работа, за да се преоблече като вампир. Понеже Лили не знаеше какво я очаква в Трансилвания, тя реши да се приготви с два екипа дрехи. С вампирски зъби, бяло боядисано лице и вързана коса като вампир и без грим, но със слънчеви очила и дъждобран с качулка на лицето като ловец на вампири.

Подходящи магии

Вампирите не са магьосници, но притежават магическа сила. Така например те могат да променят времето, или да се превръщат в прилепи. Лили си хареса от книгата няколко магии, които ѝ се сториха подходящи за вампири и си ги записа. Нямаше никаква представа как и кога щеше да ги използва, но целта на пътешествието ѝ беше толкова страшна и непозната, че щеше да изпробва всичко, за да бъде сигурна, че ще е в безопасност при срещата си с безсмъртните...

Следващите няколко дни Лили прекара в четене на книги за вампири и в допълване на списъка си. Не беше трудно да си набави нещата. Когато стигна до слънчевите очила, тя се замисли за момент. Дали да си вземе новите, или старите? Накрая реши да вземе и двата чифта. Вместо спасителна жилетка, Лили взе надувните възглавнички за ръце на Леон. Нямахше да ѝ помогнат много, но бяха по-добре от нищо. Така тя най-накрая беше готова за опасното си пътешествие. То щеше да започне в нощта на събота срещу неделя. Лили нямахше търпение...

ВТОРА ГЛАВА

Най-накрая дойде събота вечер! Лили седеше на леглото си и слушаше как мама чете на Леон приказка за лека нощ. Лили направи нетърпелива физиономия. Тя знаеше тази приказка, Леон също, защото я слушаше сигурно за десети път. Беше толкова скучно. Лили прелисти пак вампирските си книги. На някои от страниците я побиха тръпки, въпреки че ги беше чела много пъти. А и картинките...

Защо мама и Леон не си лягаха вече! Лили се ослуша. Чу гласа на Леон, който искаше да чуе историята за единадесети път. Уф! Най-накрая се чува така дългоочакваните думи:

— Стига за днес. Време е за сън. Лека нощ и сънувай нещо хубаво!

Лили бързо изгаси лампата и се зави през глава. Малко след това мама отвори вратата на стаята ѝ.

— Лили, спиш ли вече? — прошепна тя.

Лили се обърна в леглото хъркайки.

— Лека нощ, съкровище — прошепна мама още по-тихо и затвори вратата.

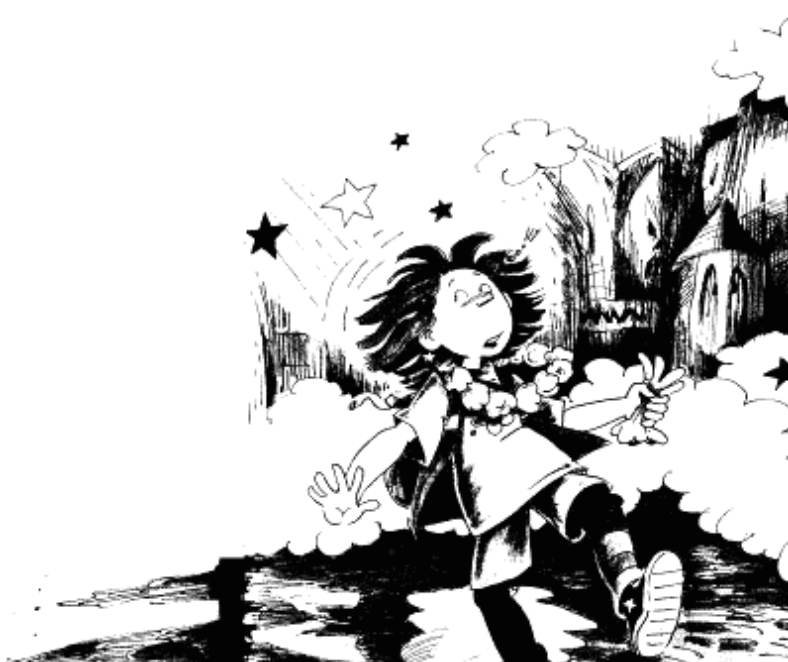
Лили се надяваше да дават нещо много скучно по телевизията, за да може мама да заспи бързо-бързо. Имаше късмет! Мама почти веднага отиде да си легне и затвори вратата на спалнята след себе си. Сега тя щеше да чете, но Лили се надяваше това да е някоя много скучна любовна история, която да я приспи веднага, така че Лили да може да тръгне на път. Докато чакаше, тя се загледа през прозореца. Не беше пуснала щорите в стаята си, затова видя, че има пълнолуние. Лили забеляза как облаците закриваха луната. Във въображението ѝ те се превърнаха във вампири в образа на прилепи. Веднага я побиха тръпки.

Така не усети кога беше минало времето. Измъкна се от стаята си и долепи ухо до вратата на спалнята на майка ѝ. Тя спеше, защото не се виждаше да свети лампата. Всичко беше ясно! Това, което трябваше да направи беше да се върне в стаята си, да си вземе раницата и да сложи плюшеното си мишле в джоба. То беше много важно, защото без него нямаше да може да се върне с магическия скок в правилното време и на правилното място. След това взе вампирската ръкавица, която щеше да я заведе до Трансилвания. Тя миришеше на мухъл, така все едно беше стояла с векове в някой гроб. Лили хвърли последен поглед към екипировката си, за да бъде сигурна, че не е забравила нищо, и сложи връзката чесън около врата си. Така беше по-сигурно, защото не се знаеше, дали нямаше да попадне директно при някой вампир. От силната миризма на чесън от очите ѝ потекоха сълзи.

— От тази смрад ще избяга всеки, независимо дали е вампир, или не — прошепна Лили и нагласи часовника си така, че да ѝ напомни кога трябва да се върне. Беше избрала да тръгне в събота вечерта, защото в неделя не беше на училище и нямаше да има нужда да става толкова рано. Пък и трябваше да се е върнала, преди мама и Леон да са се събудили.

Лили си пое дълбоко въздух, притисна — точно според правилата — бялата ръкавица до сърцето си и каза заклинанието, което вече знаеше наизуст.

Започна се! Тя затвори очи и усети как леко се понесе из стаята...

Полетът с магическия скок се превърна в шеметно летене. Лили се подмяташе насам-натам. Косата ѝ се разроши и тя усети, че е влажно и студено. Осмели да отвори очи за момент, но не видя нищо друго, освен една черна бездна. Най-накрая почувства почва под краката си и вятърът не я пронизваше вече. Лили отвори очи: ухаааа!

Беше се озовала в двора на един замък, но не можа да повярва на очите си: що за замък беше това! В четирите му ъгъла имаше кули, от

които сигурно се виждаше цялата околност. Ако помежду тях нямаше безброй еркери и малки кулички, човек можеше да го помисли за крепост. Но тук всичко беше богато украсено, дори и тъмният зид във вътрешността на двора. Когато Лили се вгледа по-добре, тя видя, че в камъните бяха издълбани тайнствени символи и знаци, които само на пръв поглед изглеждаха като украса. В действителност те бяха дяволски заклинания.

— Това е омагьосан замък! — прошепна Лили.

Високите стени правеха голяма сянка. Лили се надяваше да има пълнолуние.

— Навярно тук часовниците са по друго време — помисли си тя на глас.

По това, къде се намираше слънцето, тя прецени, че е късно следобед. Беше наясно, че преди да падне нощта нямаше да срещне никакви вампири. Тя беше едновременно разочарована, но и малко облекчена. Нали беше дошла, за да види истински вампири! Въпреки това тя имаше достатъчно време, защото преди да трябва да се връща, слънцето със сигурност щеше да е залязло. Лили реши да използва времето, за да се запознае по-добре със замъка. Огледа се любопитно. Не се виждаше жива душа. Та нали беше попаднала в истински вампирски замък!

— По това време вампирите сигурно спят в ковчезите си! Затова ще използвам възможността да разгледам къщата на тези нощни птици — каза Лили и се огледа.

Великолепно украсената порта беше широко отворена. Лили се поколеба, защото вратата ѝ се стори прекалено приканваща. Дали не беше капан? Недалече от входната порта имаше две по-малки врати, които изглеждат, че водеха към вътрешността на замъка. Лили реши за всеки случай да влезе през един от тези два странични входа.

— Бъди нащрек! — измърмори тя и закрачи смело напред.

Но, какво беше това! Там не плачеше ли някой? Лили се послуша. Беше ѝ се сторило, че някой тихо плачеше. Но сега не се чуваше нищо. Странно беше, че от вътрешността на замъка идваше един студен полъх. Лили настръхна и потрепери.

— В планината винаги е малко по-студено — промърмори тя, за да се окуражи.

След това влезе в помещение, в което миришеше на изгоряло дърво. Там имаше две камини, в които дърветата все още тлееха. До нея имаше духало и наковалня. По рафтовете отляво и отдясно на камината цареше безпорядък. Имаше мечове, конни такъми, но също и метални

предмети, които Лили не знаеше за какво се използват. Тя забеляза прекрасни свещници и странни железни маски, които бяха прекалено фини, за да се използват като рицарско снаряжение. Странно, за какво ли служеха тези маски?

— Това сигурно е ковачницата — каза Лили тихо и тъкмо искаше да разгледа по-отблизо маските, когато забеляза в другия край на помещението една масивна дъбова врата, която водеше към ниско коридорче.

Беше точно толкова високо, че Лили да може да ходи изправена. Но някой възрастен със сигурност щеше да се наведе, за да върви по него. Това дали беше таен вход? Лили се поколеба за минута, но после тръгна напред. Трябваше да разбере какво е това. Коридорът беше тъмен, но за щастие Лили си имаше фенерче! След няколко метра тя се спря, за да го извади от раницата си. Но още преди да го направи, вратата зад нея се затвори с трясък. Лили се стресна. Беше тъмно като в рог и сърцето ѝ слезе в петите. В този момент факлата до нея се запали и едва не изгори косата ѝ. Тя се ужаси до смърт, факлата беше закрепена на стената. Кой я беше запалил? Никой не се виждаше! Лили тръгна напред като хипнотизирана. Тя не беше вече на себе си и дори забрави да провери, дали вратата можеше да се отвори отвътре. Факлата осветяваше двадесет или тридесет метра от коридора. Въпреки това Лили запали и фенерчето си. Светлината му не достигаше много надалече. Явно коридорът имаше някъде чупка.

— Поне до там ще имам светлина — каза Лили и продължи смело напред.

Едва беше стигнала до завоя и друга факла освети коридора. Лили се огледа, факлата зад нея беше изгаснала. Странно! Лили освети с фенерчето си, но светлината му се загуби в тъмнината. Или пък накрая имаше врата? Лили не беше сигурна. Разстоянието до там беше прекалено голямо.

— Откога си станала такава страхливка? — каза Лили сама на себе си и тръгна напред с поглед вперен към осветената точка.

След около тридесет крачки пред нея отново грейна светлината на друга факла. Този път Лили го очакваше. Тя отново се беше запалила от само себе си и факлата зад нея беше угаснала.

— Бих казала, че тук има духове! — установи Лили. — Но е много практично. Вампирите си ги бива! Това не е таен вход, а магически коридор с факли!

Малко по-късно тя беше вече пред вратата в края на тунела. Тъкмо искаше да натисне бравата, когато скърцайки вратата сама се отвори. Лили мина страхливо през нея и вратата се затвори отново от само себе си. Лили беше очаквала да се случи така, но се изненада, когато видя, че от тази страна вратата беше етажерка с книги.

— Значи това наистина е таен вход! — прошепна Лили и въздъхна дълбоко.

Най-вероятно се беше озовала в някое от централните помещения на замъка, защото стаята беше много прашна и цялата в паяжини, но въпреки това богато обзаведена. Лили не се нуждаеше тук от фенерчето си, защото от прашните прозорци влизаше светлина. Тя го прибра

отново в раницата и извади оттам една от пръчките, като я сложи като кама на кръста си. Въръжена по този начин щеше да продължи да разглежда замъка. Тя се запъти предпазливо. Дървените дъски скърцаха под обувките ѝ и правеха невъзможно безшумното ѝ придвижване. Това не можеше да остане така! Лили спря и се замисли. Какво щеше да стане, ако я чуеха вампирите? Не, това не можеше да стане, преди да се е стъмнило. Така че можеше да продължи смело напред.

Лили хвана решително дървената пръчка и тъкмо искаше да тръгне, когато отново чу това странно хленчене. То едва се чуваше, но беше толкова жално, че Лили се трогна. Идваше някъде от вътрешността на замъка.

— Със сигурност е някой номер, с който да ме сплашат — каза високо Лили.

Безстрашно отвори красиво украсената врата. Тя влезе в помещение, което я накара да загуби ума и дума. Очевидно беше спалня. В средата имаше огромно легло, което беше оградено от тъмночервени кадифени завеси.

— Истинско легло с балдахин! — заекна Лили и после се усмихна. — В този страховит замък сигурно дяволът спи в това легло.

Но изведнъж замлъкна. Какво беше това? От леглото се чу някакъв звук. Лили не смееше да диша и се послуша напрегнато. Но чу само биенето на сърцето си, което усещаше само, когато беше много изплашена. Тя се престаши, но не за да излезе от стаята, а за да отиде до леглото, въпреки че един глас в нея викаше: „Бягай! Стой настрана!“. Не можеше да направи друго, просто трябваше да погледне зад завесите! Искеше да разбере, дали шумът наистина беше дошъл от леглото. Тя беше вече достатъчно близо, за да пипне пердетата. Пое си дълбоко въздух и реши с един замах да дръпне кадифето и да хвърли само един поглед. Но едва беше докоснала завесите и те се разпаднаха пред очите ѝ на прах. И тогава тя видя пред себе си: скелет! Не стига това, ами и на мястото, където някога е било сърцето, в ребрата беше забита дървена пръчка! Гърлото на Лили пресъхна. Не беше ли вече време да се връща вкъщи? Лили се замисли. Вампирите не я ли бяха вече омагьосали? Само поради факта, че беше толкова близо до безсмъртните, тя беше попаднала в капана им. Тя обаче не обърна внимание на тези мисли. Непременно трябваше да види вампирите! Нямахше значение колко щеше да е опасно. Дали това се дължеше на

властта на вампирите, или беше просто неудържимото желание на Лили за приключения? Нямаше значение. Тя искаше да види вампири!

След като напусна стаята и прекоси няколко дълги коридора, тя се озова в една голяма трапезария. И тук цареше хаос и безпорядък.

— Не знаех, че и аз съм вампир — каза Лили и се засмя. — Както се вижда, те не обичат да подреждат. Точно както и аз.

Лили прекоси залата. Стъпките ѝ отекваха тайнствено и огласяха залата толкова силно, че тя вече не чуваше тихото шумолене, което я преследваше още от самото начало при влизането ѝ в замъка. Лили започна да върви все по-бързо. Чувствата ѝ бяха смесица от страх и възторг. Напред я водеше само една мисъл: нямаше да се прибере вкъщи, докато не видеше истински вампир! Това си го беше наумила и нямаше да я спре нито някакъв си скелет, нито някакъв страховит вампирски замък. Въпреки това тя спря за момент. Ако всичко, което беше чела за вампирите, беше вярно, по това време на годината и по това време на деня кръвопийците трябваше да са в ковчезите си и да спят. Така че беше безопасно, или поне по-малко опасно да ги види, защото ако се събудеха преждевременно щеше да се спаси като излезе на светло. Лили продължи да разсъждава: вампирите се плашат най-много от светлината. Поради тази причина ковчезите им са в мазетата. Лили прехапа устни и оправя гerdана си от чесън. После извади от джоба си плюшената мишка. Ако станеше много напечено, щеше да се прехвърли с нейна помощ отново вкъщи. С мишката в лявата и пръчката в дясната ръка, Лили продължи напред като започна да търси стълбите за мазето. Но тя дори не подозираше, че през цялото време беше следена. Едни недоверчиви четири очи бяха непрекъснато вперени в нея...

Най-накрая Лили намери стълбите и слезе надолу. Миришеше на мухъл. Колкото по-надолу слизаше, толкова миризмата ставаше все по-натрапчива. А също така и доста по-тъмно. Лили не смееше да извади фенерчето си. Искаше да остане незабелязана, за да има поне едно предимство на своя страна. В полумрака тя различи вратата на мазето пред себе си. За жалост не беше достатъчно отворена, така че Лили да се промъкне. Тя се огледа. Зад нея бяха стълбите, а пред нея вратата. Ако искаше да продължи, трябваше да влезе през нея. Тя се осмели предпазливо да откrexне вратата. Тишината беше прорязана от ужасяващо скърцане. Кръвта на Лили се смръзна и тя застана като вцепенена. След това се ухили. Беше по-добро от записа на касетата ѝ. Ослуша се, дали беше изплашила някого. Но навсякъде беше тихо. Или пък не. Какво беше това? Приличаше на пърхане на крила. Шумът обаче не идваше от помещението пред нея, а отгоре. Лили се обърна изплашено и погледна по стълбите. Не забеляза нищо. Ослуша се. Дали ѝ се беше сторило, или наистина някаква птица кръжеше наоколо? Ако горе имаше вампири, значи беше попаднала в капан. Но след малко се успокои. Нали горе беше все още светло. Така че можеше да продължи напред. Стискайки здраво мишлето си, тя пристъпи в помещението. Невероятно!

Там имаше най-малко десет ковчега. Единият беше доста по-малък. Лили нямаше да е Лили, ако не се беше осмелила да направи и последната крачка. Тя се приближи до малкия ковчег и побутна предпазливо...

— Спри! — чу се да казва самата тя.

Как можа да забрави! Вампирите спяха с отворени очи. Дори и тогава те бяха в състояние да хипнотизират човек. Слънчевите очила! Лили взе новите си модерни очила от раницата и си ги сложи. Сега можеше да отмести похлупака. Тя го повдигна малко, така че да може да го премести безшумно. Това, което видя я учуди много! В ковчега спеше Виктор, вампирчето, което Лили беше повикала у тях по невнимание с една от магиите си. Тя не се страхуваше от него, защото знаеше как да го обезвреди. Той със сигурност все още не разполагаше със силата на истински възрастен вампир. Смешно беше да го гледа как спи и има само една бяла ръкавица на ръката си. Тя се усмихна докато слагаше плячката си в ковчега. Когато сложи отново похлупака, прошепна:

— Ще има да се чуди като се събуди, откъде се е взела загубената му преди време ръкавица.

Едва сега Лили събра смелост да види един истински вампир. Тя избра най-големият ковчег и се промъкна до него. Когато го доближи, спря за секунда и запуши ушите си с восъчните топчета. Тя нямаше защо да се страхува от предсмъртния вик на вампира, защото нямаше намерение да го убива, но сигурното си беше сигурно. След това извади и втория чифт очила от раницата си и си ги сложи. Преди да повдигне капака, тя погледна зад себе си, за да е сигурна, че спасителният път към светлината е свободен. Всичко беше наред. Но докато беше оглеждала, щеше да е по-добре да си беше свалила очилата, защото тогава със сигурност щеше да види сянката, която дебнеше до вратата на мазето...

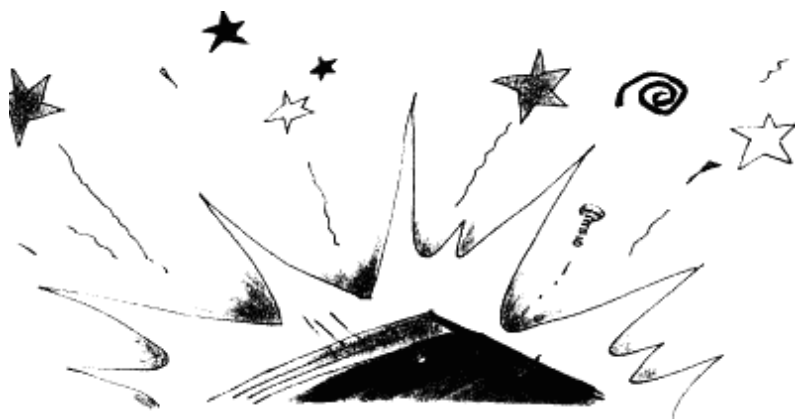
Лили повдигна капака на ковчега много предпазливо, но той беше много по-тежък от предишния. Тя трябваше да бутне и натиска с всичка сила. За да си освободи и двете ръце, тя захвапа плюшеното си мишле. Още малко и щеше да успее! И тогава се случи: капакът ѝ се изплъзна и падна с гръм и трясък на земята. Ужасена Лили се озова очи в очи с един стар вампир. Тя вече не беше в състояние да откъсне поглед от него. Тези страшно студени и въпреки това горящи очи не можеха да бъдат описани. Дали не се помръдваха от време на време? Лили беше вцепенена. По челото ѝ имаше капки студена пот. Тя си спомни за дървената пръчка, която един професионален ловец на вампири би забил в сърцето на стария вампир. Но не можеше да се помръдне, защото стоеше като вцепенена. Дори и с двата чифта очила, Лили чувстваше пронизващия му поглед. Да, сега беше сигурна, че очите му се бяха помръднали. Това беше така, защото тя го беше събудила, когато беше изпуснала капака на ковчега. Неспособна да избяга, тя забеляза как тялото на вампира започна бавно да се изправя. Пъшкайки и скърцайки като старо джобно ножче, той се издигаше. На Лили ѝ се искаше да крещи, дори беше отворила устата си, но не можеше да издаде нито звук. Вампирът се беше обърнал вече към нея и протягаше кокалестите си ръце, за да я сграбчи. Но изведнъж извърна отвратено лице, все едно беше ухапал кисел лимон.

— Чесън... — изкашля се той.

Добре беше, че Лили не чуваше ужасния му глас, но прочете думата по безкръвните му устни. Така увереността ѝ се възвърна. Този смешен вампир не беше все пак така непобедим! Изплашен от чесъна, вампирът беше изпуснал за момент Лили от поглед. Тя се възползва от тази негова минута невнимание, изтича от мазето и забърза нагоре по стълбите, където беше все още светло. Но коридорите нямаха край! Дали вампирът я преследваше? Лили не се осмеляваше да се огледа.

Почти без дъх тя стигна най-накрая до вътрешния двор. Едва тук се почувства на сигурно място и клекна, за да си почине. Беше загубила очилата си, докато беше тичала. Но това нямаше значение. Нали беше все пак навън на дневна светлина. Беше късен следобед, но слънцето не беше залязло все още. Лили знаеше, че има време докато стане нощ. На всяка цена трябваше да се прибере вкъщи преди това. Все още дишаше тежко.

Ако восъчните топчета не бяха все още в ушите ѝ, със сигурност щеше да чуе двата прилепа, които се бяха приземили до нея зад гърба ѝ...

ТРЕТА ГЛАВА

Докато стоеше в двора и се опитваше да се съвземе от голямата уплаха, Лили се учуди, че навън изведнъж беше станало толкова тихо. Едва тогава ѝ хрумна, че восъчните топчета все още бяха в ушите ѝ. Едва ги беше извадила и дочу зад гърба си тънки гласчета. Тя се обърна светкавично и при вида на двата прилепа сърцето ѝ отново заби лудо. Прилепи! Само това липсваше! На всичкото отгоре бяха толкова близо, че бягството ѝ вече беше невъзможно. Тя започна да заеква от страх:

— Мисля, че вие не можете... искам да кажа... не може... вие седите...!

— Имаш право! Не ни е приятно да седим!

— Ние обичаме повече да висим! — добави другият прилеп.

Лили не разбра нищо, защото беше много изненадана.

— Да, но... — запъна се тя. — Вие сте навън на дневна светлина!

— Да, това е много лошо! — отвърна по-големият от двамата.

— Защото ти ни събуди — извика другият.

Лили не можеше да повярва на очите си. Вампирите в тяло на прилеп можеха да живеят и на дневна светлина. Какво ставаше тук? В книгите на Лили пишеше съвсем ясно, че дневната светлина е убийствена за вампирите. Лъжеха ли книгите? Единият от прилепите извади Лили от вцепенението ѝ:

— От Бойтелсбах ли те пратиха?

— Да са ме пратили? — Лили не разбираше нищо.

Прилепите игнорираха въпроса на момичето и единият каза:

— Нямахме голям успех. Но пък си смела. Просто така да влезеш в подземието и да отвориш точно ковчега на граф Дракула!

— Граф Дракула... — повтори Лили. Тя все още не разбираше.

— Ти със сигурност си първото дете, което се осмелява да събуди графа на мрака. Със сигурност! — продължи да говори първият прилеп.

— И със сигурност първият човек изобщо, който се е отървал от хипнотизиращия му поглед! — добави вторият.

— Момент — каза Лили. — Вие не сте ли...

— Вампири? — извикаха двата прилепа едновременно. — Да не би всички прилепи да са вампири? — Те започнаха да се смеят и изглеждаха много смешни.

Но на Лили не ѝ беше до смях. Колко злобни бяха тези вампири, които искаха само да се забавляват на неин гръб. Подиграваха се на жертвата, преди да ѝ източат кръвта. Но пък от друга страна двамата изглеждаха доста безвредни. Дали не беше някакъв трик, или те наистина бяха най-обикновени прилепи? Момент! Без да ги изпуска от очи, Лили извади огледалцето от раницата си и го сложи пред тях. Какво облекчение изпита, когато видя, че и двамата имат отражение в него. Със сигурност не бяха от безсмъртните.

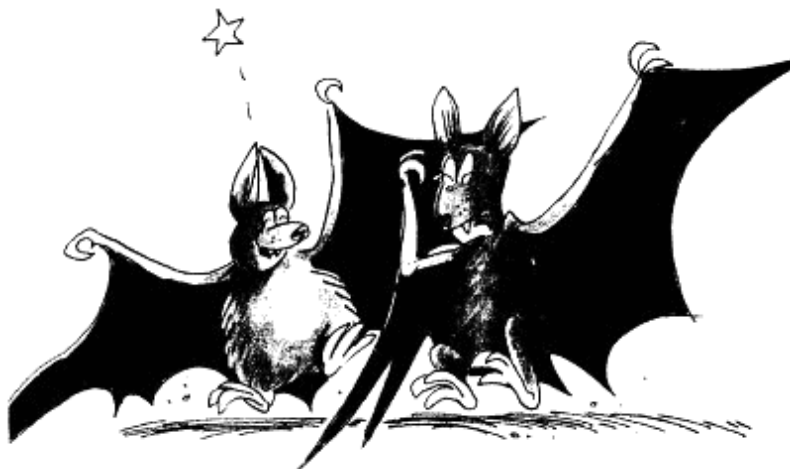

— Типично за жителите на Бойтелсбах! — каза по-малкият прилеп.

— Какво им е на хората от Бойтелсбах? — поиска да знае Лили.

— Те също мислят, че всеки прилеп е вампир, само защото и ние обичаме кръв — обясни големият прилеп, а малкият добави:

— И от комара правят слон, само защото и двамата имат хоботи.

Двамата отново започнаха да се превиват от смях на собствения си виц. Когато се успокоиха, Лили пак се послуша, защото отново се чуваше това странно жално хленчене.

— Какво е това? — попита тя.

— Това са запасите от кръв на граф Дракула. Няколко човека от Бойтелсбах. Стенанията им стават от ден на ден все по-тихи. Скоро сигурно няма да имат сили да плачат.

— Какво искате да кажете? — попита Лили, въпреки че много добре можеше да си представи за какво говореха прилепите. Не можеше да се накара да не мисли за това.

— Ела с нас! — каза по-големият прилеп и полетя напред. Спря се едва до една отворена странична врата.

Лили беше толкова любопитна, че почти забрави да е предпазлива и веднага последва прилепа. После тръгнаха по един дълъг коридор, който ставаше все по-тесен и завършваше с решетка и килия. Прилепите имаха право: на влажния каменен под лежаха четири деца и двама възрастни. Те бяха толкова отпаднали, че нямаха сили дори да изразят радостта си, когато се появи Лили и им каза, че ще им помогне. Само момиченцето с дългите плитки и старомодната рокля започна да плаче.

— Помогни ни, иначе сме обречени завинаги.

Лили извади тефтерчето от раницата си. Едва виждаше записаните там магии. Но тази за магическото отваряне си я спомняше, защото и преди я беше използвала в стаята си. Последниците тогава бяха доста неочаквани, защото всичко в стаята се беше разпаднало.

Шкафовете и столовете се бяха счупили, защото лепилото вече не ги държеше.

Лили се сети как стаята ѝ беше напълно унищожена и си каза:
— Ако и сега стане така, няма да е лошо!

Тя измърмори заклинанието и вратата се отвори, но за съжаление и панталоните ѝ се свлякоха. Лили се изчерви, вдигна ги бързо и ги закопча. Малко след това тя вече беше извела цялата група навън на двора.

Разбира се, че Лили трябваше да промени плановете си. На нея ѝ се искаше вече да се прибира вкъщи, защото беше постигнала целта си да види истински вампир, но въпреки това тя трябваше да помогне на тези хора.

Те бяха толкова отслабнали и с побелели лица. Кой знае колко нощи поред вампирите бяха пили от кръвта им... Лили провери с огледалото, дали жертвите не се бяха превърнали вече във вампири. Освен малкото момиче, всички останали имаха все още отражение в огледалото. То обаче беше толкова избледняло, че почти не се виждаше в огледалото. Дали щеше да успее да се възстанови? Дали все още можеше да бъде спасена? Лили я погали по главата и я утеши:

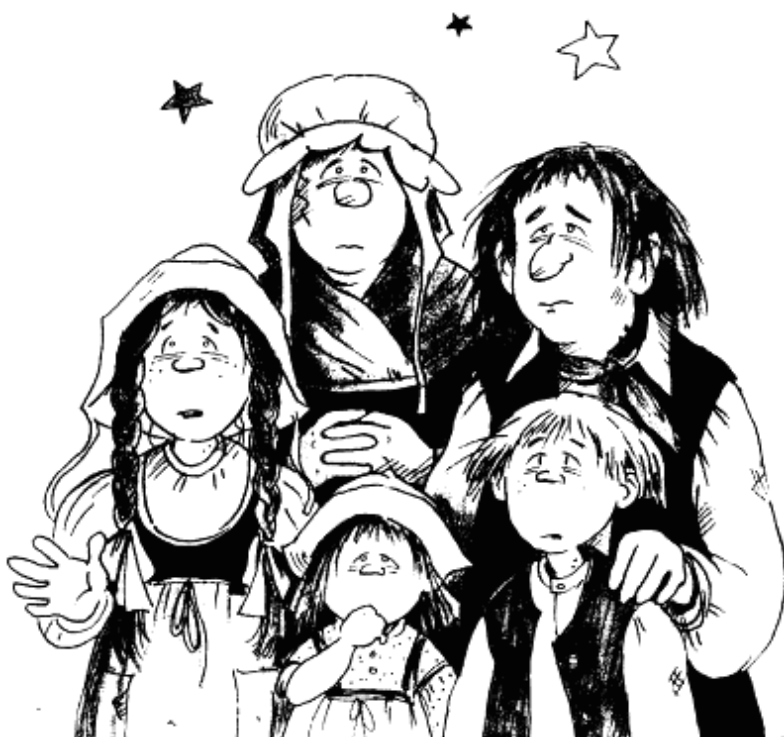
— Ще се справим!

Всички бяха прекалено слаби, за да могат да ходят и да стигнат на сигурно място. А трябваше да се бърза, защото междуременно беше започнало да се смрачава.

— Трябва да ги заведе в Бойтелсбах! — каза Лили решително и попита прилепите:

— Далечно ли е до там? Автобусите на често ли са?

— Какви автобуси? — попитаха неразбиращо прилепите.

— Искам да кажа... кога ще дойде следващият файтон? — поправи се Лили, която от вълнение беше забравила, че беше направила пътуване в миналото.

— Каретата ще трябва да я караш сама. Граф Дракула отдавна изпи кръвта на кочияша и коняря. Сега те самите са вампири. Но файтонът стои все още до главната порта.

Лили веднага се запъти в указаната посока. В обора намери коне и файтон. Добре беше, че често беше помагала на приятелката си Мона, която обичаше да язди. Но все пак ѝ отне доста време, докато впрегне двата черни коня. Когато беше готова, слънцето тъкмо залязваше. Лили помогна на хората да се качат. Те бяха толкова бледи! Тя размаха камшика и тръгнаха. Прилепите полетяха напред, за да ѝ показват пътя. Поклацайки се по неравния път, файтонът се носеше срещу

заязващото слънце. На дълж и шир не се виждаха никакви къщи, а и замъкът на Дракула отдавна беше останал далеч назад. Приключението започваше да ѝ доставя удоволствие. Докато караше, тя си сложи кожената шапка и палтото на кочияша. Беше ги намерила в обора. Изглеждаше много смела с камшика в ръка.

— Хайде, давайте! — извика тя на конете.

С настъпването на нощта на хоризонта се появи един малък град.

— Това е Бойтелсбах! — каза ѝ прилепът.

Около града имаше една не много висока стена, която нямаше да предпази много-много града при едно евентуално нападение. Едва когато се приближиха, Лили забеляза, че това не беше нищо друго, освен една най-обикновена ограда, върху която растеше чесън. Или може би чесновите глави просто бяха закачени там. Чесънът растеше все пак под земята. Но пък можеше това да е някой особен сорт, който Лили не познаваше. Във всеки случай беше добра предпазна мярка против вампири и Лили не се учуди, че портата към града беше цялата окичена в чесън.

Градчето беше много замряло. Когато Лили тръгна с файтона по улиците, не се забелязваше жив човек. На пазара тя дръпна юздите и спря конете пред църквата.

— Има ли някой тук? — извика тя. — Вашите хора се нуждаят от помощ. Аз ви ги докарах обратно!

Но не последва отговор. Лили се замисли. Сигурно я наблюдаваха през залостените врати и прозорци. Дали не я мислеха за вампир? Тя скочи от файтона и помогна на освободените затворници. Ако я наблюдаваха, това щеше да е достатъчно доказателство. Но все още не се появяваше никой. Тогава на Лили ѝ хрумна нещо друго. Двата прилепа стояха изтощени на покрива на файтона и дишаха тежко. Лили си спомни какво ѝ бяха разказали те за предпазливите жители на Бойтелсбах. Тя се качи отново във файтона и каза на прилепите толкова високо, че да се чуе чак на пазара:

— Благодаря ви мили приятели, без вас нямаше да се справя и да спася клетите затворници от замъка на граф Дракула. Ето, хапнете си малко чесън, за да ви дойдат отново силите!

С тези думи тя свали огърлицата си и я хвърли в краката на прилепите. Те не изглеждаха много въодушевени и погледнаха Лили въпросително.

— Яжте! — провикна се тя. — За благодарност ще можете после да си изберете някоя крава или прасе, за да му изпиете кръвта. Обещавам ви!

Прилепите започнаха да ядат от чесъна. И малко по-късно стана това, което момичето беше очаквало. Хората започнаха първо един по един, а после и на тълпи да излизат от скривалищата и къщите си. Площадът скоро се напълни с хора и всички бяха толкова щастливи, че отново се срещат с отдавна изгубените им приятели и че могат да ги прегърнат.

Аптекарят Парацетамол веднага се погрижи за тях.

— Моите чеснови дражета са изправяли на крак всяка жертва на вампир — каза той.

Никой не разпитваше Лили, защото всички бяха забелязали дървената пръчка на колана ѝ. Те си мислеха, че пред тях стои истински ловец на вампири. И то много ловък, защото никой досега не беше

успявал да спаси пленници на граф Дракула. Лили беше посрещната като герой. Хората донесоха факли, защото междувременно беше станала непрогледна нощ. Имаше вкусни ястия и питиета. Лили можа да пробва дори една глътка вино. Площадът беше заприличал на панаир. Всички искаха да се ръкуват със смелото момиче и толкова разпалено ѝ говореха, че тя изобщо не можеше да вземе думата. Аптекарят също я поздрави и ѝ каза:

— Той сигурно е издал ужасен вик, когато си го убила?

— Да съм го убила? — запъна се Лили.

— Ти със сигурност си му забила в сърцето някоя от дървените ти ками, нали? — каза въодушевено Парацетамол. — Без да си убила него и ужасните му приятели, няма как да си освободила нашите съграждани.

За съжаление Лили трябваше да го прекъсне и да му каже, че не е убила нито един от кръвопийците. Аптекарят я погледна отчаяно и извика панически:

— Тя казва, че страховитият граф не е мъртъв!

Тези думи се разнесоха лавинообразно из площада и изведнъж настана тишина. Чуваше се само пукота от факлите.

— Но тя сигурно е източила поне кръвта му! — извика някой.

— Не, аз не съм убивала никого! — каза високо Лили. — Аз...

Още преди да успее да обясни по-подробно, на площада настана суматоха и хората започнаха да говорят един през друг.

— Хора, скрийте се бързо! — каза някой. — Те ще дойдат тук още преди изгрев-слънце, за да си отмъстят.

— Успокойте се, приятели! — опита се да ги успокои аптекарят.

Но никой не можеше да бъде спрян. Хората тичаха един през друг в луда паника и бързаха да се скрият в къщите си. Малко след това площадът отново беше пуст. Останаха само най-смелите, които се събраха около Лили.

— Кажете ни какво да правим — каза господин Парацетамол. — Ти трябва да знаеш. Нали си освободила пленниците. В това не се съмнява никой.

Лили започна да мисли трескаво. Как можеше точно тя да посъветва гражданите на Бойтелсбах. Та тя нямаше никакъв опит с вампири...

— Кога ще изгрее слънцето? — попита момичето.

— Между четири и четири и половина.

— Само ако знаех как да ги задържим настрана до тогава! — започна да разсъждава Лили на глас.

Но я занимаваше и друг въпрос:

— Как така вампирите влизат в града ви, щом сте сложили чесън навсякъде?

— Само ако имахме отговор на този въпрос — каза господин Парацетамол. — Никой от нас не ги е наблюдавал отблизо, защото винаги се крием, когато дойдат в нашия миролюбив град.

— Но и да се крием не помага. Те винаги отвличат един или двама от нас.

Аптекарят добави:

— А когато има пълнолуние са особено безпощадни!

Всички изведнъж погледнаха към небето.

Имаше пълнолуние!

В този момент камбаната на църквата удари дванадесет пъти. Хората се погледнаха многозначително и всички очакваха Лили да предложи нещо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Биенето на църковната камбана наведе Лили на мисълта, как с обединени сили да надхитрят вампирите. Но още преди да успее да каже на жителите какъв беше „Вампирският ѝ отбранителен план“, на площада се появи свещеника, който беше много развълнуван.

— Те идват! Видях ги от кулата на църквата. С тях има цяла армия прилепи.

— Скрийте се! — заповяда Парацетамол. — Иначе ние ще сме първите пленени!

— Но не искате ли да чуете плана ми? — попита Лили отчаяно.

Тя успя да им обясни на две на три за какво ставаше въпрос, след което се разделиха и се скриха в близките храсти.

— Моля ви, направете каквото ви казах! — викна Лили съзаклятнически зад тях.

Дали я бяха чули? Всички бяха толкова развълнувани! Дори и прилепите се скриха.

— Ние изчезваме! Гледай и ти да се спасиш някак си.

И те изхвърчаха нанякъде. Лили остана съвсем сама на тъмния площад. Някъде все още гореше една факла. Луната се скри зад облак.

Някъде горе над църквата се чу крясък. Той се чуваше отдавна, но сега на Лили ѝ се стори, че вика:

— Ах тииии, ах тииии...

За миг тя си помисли, че сега беше най-добрият момент да се прибере вкъщи с помощта на магическия скок. Но в страха ѝ имаше и гордост. Сега беше моментът да се противопостави на вампирите! Ако жителите на Бойтелсбах следваха плана ѝ за отбрана, съществуваха дори надежда!

Лили се затича решително към кулата на църквата и започна да се изкачва. Взимаше по три стъпала наведнъж. Така напредваше по витата, стръмна стълба. Когато стигна най-отгоре, беше останала без дъх. Там бяха закачени не само двете големи камбани, но там беше и часовникът. Брулеше силен вятър. Лили се изкатери до прозорчето на кулата, което гледаше към градската порта. Когато си проправяше път през часовниковия механизъм, тя забеляза двата прилепа, нейните приятели. Те висяха с главата надолу, увити в крилата си, така че изобщо не усетиха присъствието на момичето. Тя нямаше време да говори с тях, а извади бинокъла от раницата си и го насочи към нощното небе. На лунната светлина тя забеляза ятото прилепи, което приближаваше града. Лили преброи поне седем. След това те се превърнаха във вампири. Изглеждаше, че най-големият раздаваше нещо на останалите. Но дори и с бинокъла, Лили не успя да види какво беше това. Гадост! Сега и седмината се запътиха към градската порта. Може би си мислеха, че като ходят, а не летят са по-незабележими! Малко след това Лили не ги виждаше вече, защото ѝ пречеха покривите на къщите.

Сега беше моментът да започне с изпълнението на плана си. Тя се покачи върху часовниковия механизъм и го разгледа много обстойно. Множество назъбени колелца и пръчици се въртяха едно около друго на различни места. Не след дълго Лили намери това, което търсеше: една дълга, тънка пръчица, която свързваше часовника с една камбанка. С помощта на един лост, Лили откачи камбанката от часовника.

— Сега ще има спокойствие! — каза тя и се захвана с настройването на часовника.

Това обаче беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, защото голямото колело, с което стрелките на часовника се мърдаха напред и назад, можеше да бъде преместено много трудно. С голяма мъка тя успя да го завърти, докато стрелките не показваха вече четири без пет. След това тя отново закачи камбанката.

— Следващият път, когато часовникът удари, ще е четири часа — каза си тя и се върна на наблюдателницата си.

Бинокълът не ѝ беше необходим вече, защото благодарение на пълнолунието, Лили успя много ясно да види, как точно в този момент граф Дракула минаваше по площада. Сърцето на Лили заби лудо. Стори ѝ се, че с появяването на графа, вятърът беше станал по-студен. Но и кръсъците бяха утихнали и не се чуваха вече. Дори и отдалече граф Дракула беше страховит, но също така и много горд. Само нещо в лицето му не беше наред. Лили взе отново бинокъла. И за малко да се изсмее. Първо, защото това, което видя, беше много смешно и второ, защото това облекчи напрежението ѝ. Тя разбра най-накрая с какъв елементарен трик вампирите успяваха да минат покрай чесъна: с щипка за пране на носовете им! Това беше решението на загадката! Най-обикновена щипка за пране, с която вампирите си защипваха носовете, за да не могат да усетят миризмата на чесъна. Беше толкова просто! Всички си мислят, че щипките съществуват едва от 18 век, но в Трансилвания вампирите я бяха открили още през Средновековието! На Лили не ѝ беше вече смешно, когато забеляза, че и другите вампири се появяват на площада. Те също имаха щипки и бяха взели вече няколко пленника. Те бяха възрастни хора и деца, които очевидно бяха онемели от страх.

— Аз ще захапя пръв! — чу Лили да казва граф Дракула и режещият му глас се разнесе от вятъра.

Тя погледна към часовника. Оставаше една минута и камбаната щеше да удари четири. Графът вече махаше шала на едно малко

момиченце, за да може по-добре да ухапе врата му. Лили погледна към часовника с умоляващ поглед. Но секундите ѝ се струваха цяла вечност.

— Хайде, няма ли да удари най-накрая четири! — каза тя и погледна пак през бинокъла.

Снежnobелите зъби на вампира блеснаха на лунната светлина и Лили прибра бинокъла си, за да не гледа тази ужасяваща картина. Но най-после часовникът удари четири пъти! Графът пусна момичето изплашено.

— Това не може да бъде! — извика той и погледна към часовника на кулата. — Не точно сега, нали преди малко беше полунощ?

— Ние излетяхме навреме! — съгласиха се и другите вампири възмутено.

— Хората искат да ни измамат с неточния си часовник! — изсмя се злорадо графът.

— Как тази сган се осмелява да ме стряска така? За наказание ще кървят двойно повече!

Той жадно протегна ръка към малкото момиченце, което беше припаднало от страх и лежеше в краката му.

— Но защо жителите не правят нищо?! — възмути се Лили.

Дали от страх не следваха плана за отбрана на Лили? Или пък не го бяха разбрали изобщо? На Лили ѝ се викаше от яд. Графът отново отметна шала на момичето. Но ето, че най-накрая пропя и първият петел. А след него и втори и трети... Това не беше чудно: след като часовникът беше ударил четири, хората бяха разбудили петлите, като бяха започнали да ги скубят и бутат, така че те да закрят. Това беше точно по плана на Лили. От всички посоки на площада се чуваше кукуригането на петлите. Това много изплаши вампирите. Те вдигнаха ръце с паника в погледа. От страх да не бъдат вкаменени от първия слънчев лъч, те закриха лица в пелерините си. Но граф Дракула се осъзна пръв. Той погледна през единия край на мантията си и каза на свитата си:

— Не се хващайте, това е номер!

Но гласът му трепереше и не вдъхваше вече страх и ужас, а дори не беше и горд!

— Те искат да ни измамат! — каза той заповеднически на вампирите.

Но те все още чуваха кукуригането на петлите и бяха много несигурни. Само от време на време се осмеляваха да хвърлят поглед към небето. Луната беше закрыта от облак. Но и без да беше пълнолуние, се виждаше, че все още е непрогледна нощ.

— Графът има право — съгласиха се те.

— Но почакайте! — каза Лили и извади от раницата си главното оръжие. — Сега ще видите вие негодници такива!

И един лъч проблесна отгоре и то директно в очите на граф Дракула. Лили беше пронизана от оглушителен вик. Тя изпусна фенера, за да си запуши ушите. Заслепен, графът се извърна и скри лицето си в мантията.

— Това беше първият лъч. Спасявайте се, ако можете! — изкрещя той и в същия момент седемте прилепа отлетяха.

На площада се чува радостните викове на хиляди хора. Жителите на Бойтелсбах се радваха толкова силно, че можеха да се съревновават с петлите. Скоро целият град беше на крак, за да празнува победата над вампирите. Лили беше все още горе на кулата и им махаше с ръка. Тя беше много горда, че планът ѝ беше успял. Хората я имаха за герой. Това смело момиче беше измислило плана! То беше изплашило вампирите. Въпреки че никой не можеше да си обясни откъде се беше взел този първи слънчев лъч...

Лили слезе на площада и празнува с новите си приятели чак до сутринта. Но алармата на часовника ѝ напомни, че трябва да се прибира. Нямаше обаче как да си тръгне просто ей така. Тя виждаше загриженото лице на аптекаря. Целият град се веселеше, но на него му беше ясно, че това беше временна победа. Кръвопийците щяха да се върнат. Най-малкото на следващото пълнолуние! Но Лили беше озарена от друга идея, за това как да държат на страна вампирите и то за дълго време. Преди да си тръгне, тя потърси господин Парацетамол и му обясни следното:

— Вие имате много силен противник. Вампирите са много хитри. Те не се плашат от чесъна, защото с помощта на щипките за пране те не усещат миризмата му. Но какво ще кажете за вода?

— Ти си много забавна! Да не мислиш, че не сме пробвали вече? Първо с морска вода, после със смърдяща вода, а когато нищо не помогна дори и с 4711 пълни с двойно киселинен колониум аквариум — изстена аптекарят.

— Нямах това предвид — извика Лили. — Чували ли сте за това, че вампирите не могат да летят над вода, когато са като прилепи.

— Разбира се, това ни е известно от векове. Но за съжаление не живеем на остров.

— Тогава трябва да направите остров от града си! — извика Лили.

Аптекарят я изгледа въпросително и стана нетърпелив:

— Направете ров около града и пуснете вода в него. Сега трябва да тръгвам, всичко добро...

И с тези думи тя се изпари в тъмните улици на града. Не искаше да я наблюдават по време на магическия скок. Хвърли последен поглед към Бойтелсбах и бръкна в джоба си... но НЕЕЕЕ!

Плюшената ѝ мишка липсваше. Без нея нямаше как да се прехвърли вкъщи. Тя прерови припряно раницата и джобовете си, но напразно. Мишката я нямаше. Лили се замисли трескаво: Къде я беше държала за последно...

НЕ, ТОВА НЕ МОЖЕШЕ ДА Е ИСТИНА: в мазето на граф Дракула! Когато искаше да помести капака на ковчега, извади мишката, за да се спаси с магическия скок, ако станеше нужда. Тя я беше захапала. Но нали после беше крещяла... Ужас! Лили погледна часовника си. Отдавна вече трябваше да си е вкъщи. През главата ѝ минаха хиляди възможности и мисли. Какво щеше да стане, ако не можеше вече никога да се прибере вкъщи? И тя хукна обратно към

площада. Къде беше файтонът? Хората я заговаряха, но тя нямаше време за това. Хвана поводите на конете и каза заклинанието за магическия скок, затвори очи и ВУШ... когато отвори очи, беше вече в обора на граф Дракула. Погледна през прозореца и видя по двора да се разхождат множество вампири. Лили извади вампирското си облекло и се маскира. Сложи си дъждобрана и пластмасовите зъби. Нямаше време за белия грим. Трябваше да се действа сега или никога!

Един средно висок вампир се стрелна от обора, прекоси двора и влезе в замъка директно към мазето на граф Дракула.

— Добро захвапване, колежке! Накъде бързате така? — попита я някой. Но Лили измърмори нещо и продължи бързо напред. Едва сега забеляза, колко трудно беше да се говори с тези големи зъби.

— Може ли да ви покания на един кървав пунш на лунната светлина? Само ние двамата...

— Ох, само това остана — вампир, който иска да ме кани на среща! Не може да бъде! — измърмори Лили. — Вече имам уговорка с графа. Той се целува толкова кърваво! — отвърна Лили.

Това помогна, защото ухажорът се оттегли обидено. Лили се затича към мазето. Ковчезите бяха празни, и там до този на граф Дракула лежеше мишлето ѝ. Лили посегна да го вземе...

— Здравеййй! — чу се дрезгав глас зад нея.

Този глас не можеше да се обърка! Не, не и отново той! Не трябваше да се обръща и да го поглежда. Нямаше дори слънчеви очила. Лили гледаше като вцепенена пода пред себе си. Единственото, което трябваше да направи, беше да не го поглежда...

— Нещо май не е наред. Помирисвам...

Лили не смееше да се наведе и да си вземе мишлето. И без да го беше видяла, знаеше, че на вратата беше самият граф Дракула. Това означаваше, че не можеше да излезе.

— Надушвам човек!

— Затова съм тук! — отвърна Лили. — Искан да Ви го доведа. Вие имате право на първото захапване!

— Къде е?

— Мисля, че е тук в ковчеза...

Тя чу как той се приближаваше. Сигурно беше точно зад нея, за да погледне в ковчеза. Не трябваше да се обръща за нищо на света!

— Мисля, че не е в ковчеза! — каза Лили и се наведе съвсем бавно.

Мишлето беше вече в ръката ѝ.

Но ако започнеше да казва заклинанието за магическия скок, графът щеше да я сграбчи. Така че трябваше да запази спокойствие и да не го поглежда.

— Мисля, че видях човека горе в...

Тя подскочи настрана и побягна нагоре по стълбите и през залите. Тя тичаше, за да спаси живота си. Зад себе си чуваше шумоленето на мантията на графа. Лили притисна плюшеното мишле до сърцето си и каза заклинанието докато тичаше. Но не се случи нищо! Нямаше магически скок. Може би не можеше да каже заклинанието правилно заради пластмасовите зъби. Графът я настигаше, тя стигна до изхода, изплю зъбите и измърмори заклинанието наново. Но още преди да го беше казала докрай, тя чу ужасяващ вик зад гърба си. Не трябваше да

се обръща! Едва сега тя разбра, че беше вече в безопасност. Защото точно в този момент изгря слънцето и първите му лъчи огряха двора. Дали бяха уцелили графа? Ако беше така, той сигурно беше умрял и се беше разпаднал на прах. Лили не се осмеляваше да се обърне, а притисна мишлето до сърцето си и каза заклинанието...

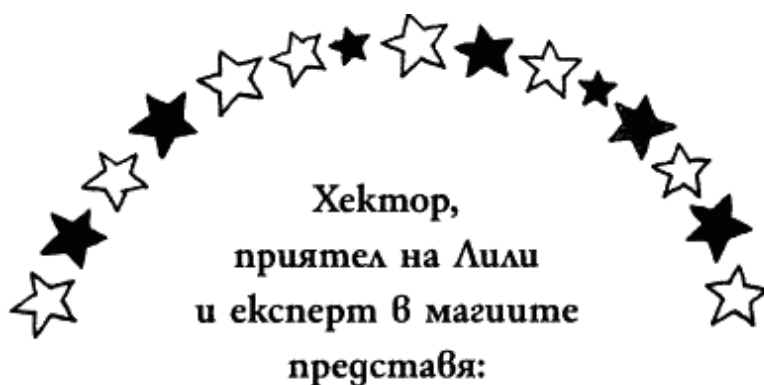
— Ти пък откъде се взе?

Леон беше в стаята й! Лили полегна на леглото. Боляха я коленете.

— Откъде идваш? — продължи да я нервира Леон. — Ти не беше тук, искам да кажа... — запъна се той.

Той не можеше да си обясни как така по-голямата му сестра се беше озовала просто така в стаята.

— Ти винаги влизаш в стаята ми, без да чукаш! — пошегува се Лили и го погали по главата. — Какво приключение само...

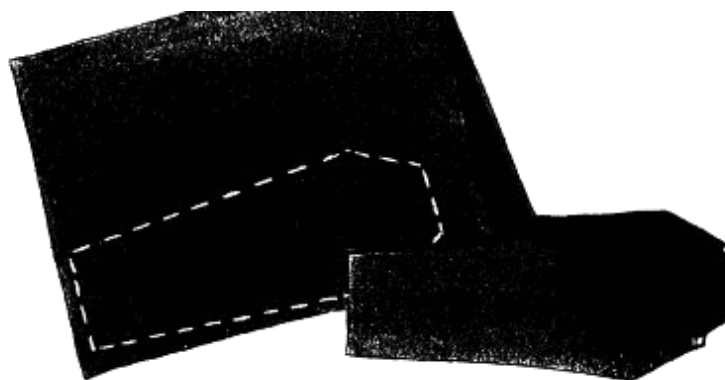
Знаехте ли, че от вампирите се страхуват дори и паяците? Ако искаш да тестваш, дали един прилеп е вампир или не, просто постави до него паяк. Ако той избяга, ти също трябва да се спасяваш някак си. Ако остане да си стои съвсем спокойно, значи няма опасност от ухапване.

За да впечатли Леон, Лили измисли един много оригинален вампирски трик с прилепи. Той е следният:

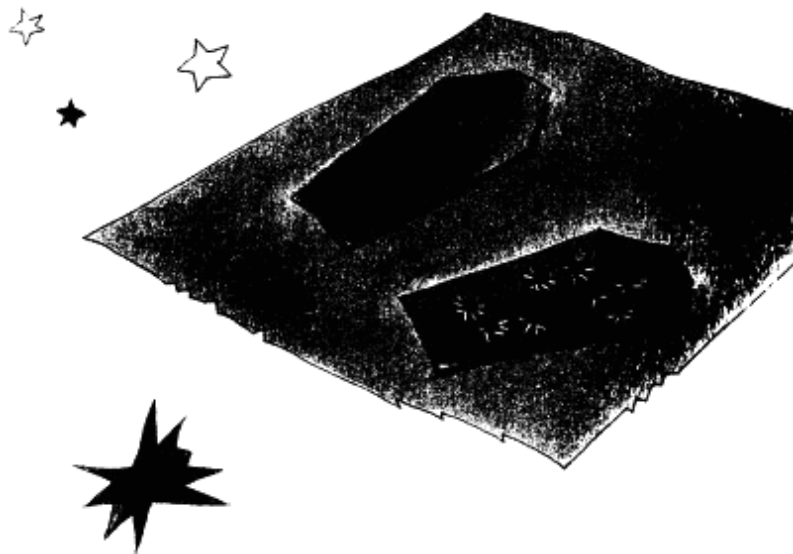
1. Лили сгъна няколко листа черна мъхеста гланцирана хартия и нарисува върху нея няколко паяка. После ги изряза. По този начин тя се сдоби с повечко паяци наведнъж.

2. От кафяв картон изрязва два капака на ковчези и ги залепи върху голям картон. Това трябваше да наподобява мазето на граф Дракула. Лили постави паяците върху единия капак.

3. От черен картон тя изрязва и един прилеп. През средата на прилепа тя прекара конец, който след това свърза с една топка за тенис.

4. В края на края, който беше минал през топката, тя направи възел, а другия край завърза за края на дървена пръчка.

Сега дойде ред и на номера: Топката за тенис трябваше да се натърка много силно във вълнено парче плат.

5. Прилепът полита над ковчезите и паяците започват да бягат и подскочат на всички страни. Ехе, значи това е истински вампир!

След като уплахата беше минала, Леон се осмели също да играе с прилепа. Те прехвърляха паяците от единия ковчег на другия и обратно.

Хектор,
приятел на Лили
и експерт в магиите
представя:

Докато се беше разхождала из замъка на граф Дракула, Лили беше намерила множество ужасяващи духове в бутилки. Един, който беше особено страховит, тя си го беше взела с нея вкъщи. Не вярваш ли? Тогава внимавай много добре, той да не напусне стъкления си затвор!

Лили взима едно стъклено шише и го слага във фризера, докато се изстуди много добре. След това взима една мокра монета и я слага върху отвора на бутилката. След това хваща студеното шише с двете си ръце. След секунди монетата започва да се клати. Помощ! Духът иска да изскочи!

Издание:

Книстер. Лили Чудото в замъка на граф Дракула

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2008

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-46-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.